

Kötülükler İyiliğe... Manyak
Esra Karalı

Tilki Kitap®

www.tilkikitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-5779-94-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KÖTÜLÜKLER İYİLİĞE... MANYAK

ESRA KARALI

YAZAR HAKKINDA

Esra Karalı, 16 Kasım 1982 tarihinde Kocaeli'nin Gebze ilçesinde doğmuştur. Aslen Eskişehirli olan Karalı, lise eğitimini Kız Meslek Lisesi'nde tamamlamış, Aksaray Meslek Yüksekokulu Mantarcılık Bölümü'nden mezun olmuştur.

Eğitim hayatı sonrasında akademik kariyer yerine iş yaşamını tercih eden Karalı; çalışma süreci boyunca sorumlu yönetici ve usta öğretici pozisyonlarında görev alarak yönetsel ve mesleki deneyim kazanmıştır. Hâlen kardeşine ait şirkette iç koordinasyon ve muhasebe alanlarında görev yapmakta; organizasyonel planlama ve finansal süreçlerin yönetiminde aktif sorumluluk üstlenmektedir.

Disiplinli çalışma anlayışı ve çok yönlü mesleki birikimiyle profesyonel yaşamını sürdüren Esra Karalı, bu eserle birlikte yazarlık yolculuğuna adım atarak yaşam deneyimlerini kurgu ile harmanlayıp okurla buluşturmayı amaçlamaktadır.

ÖN SÖZ

Belki de bu hikâyedeki her şey gerçektir. Size anlatmam gereken; iyiyle kötünün, karanlıkla aydınlığın bir arada olduğu bir dünya... Karanlıktan ve kötülükten, çevrenizdeki herhangi bir insanın hayatınıza yaptığı küçücük bir dokunuşla beyazlığa, iyiliğe; hastalıktan şifaya ulaşmanın mümkün olduğudur.

Tıpkı yin-yang simgesinde olduğu gibi, insanın içinde hem iyilik hem kötülük vardır. Ama bu duyguları farklı varlıklarla harmanlayarak sunmak gerekir. Hayat, her masalın iyilikle bitmediği; sabrederek ve mücadele ederek ilerlemenin gerektiği bir serüvendir. Bu yolda, size yardım etmek için gelen insanların desteğiyle güçlenirsiniz. İç dünyanızdaki savaşa son verebilirsiniz.

Hayat gerçektir; insanlara küçük dokunuşlarla umut vermek, onları güçlendirmek ve yeniden varoluşlarına tanıklık etmek ise iyiliğin kötülüğü yenmesine benzer.

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, cinler cirit oynarken eski hamam içinde birçok rivayet, kulaktan kulağa geçen dedikodular ve söylentiler dolaşmış. Bunlar; korkutucu cadılar, tuhaf varlıklar ve esrarengiz yaratıklarla ilgiliymiş. Bu cadılar, yılın belirli günlerinde ve her cadı türü farklı zamanlarda toplanırlarmış.

Bir gün, köylünün demesine göre hava çok güzel ve sıcakken birden karanlık çökmüş. Sanki gece, zemheriyle birleşmişçesine kapkara bir güne dönüşmüş. Öyle şimşek çakıyormuş ki, gök ikiye ayrılıyor gibi görünüyormuş. Dışarıda olanlar korkuyla saklanmaya, neden birden havanın böyle olduğunu anlamaya çalışmışlar. Gökyüzüne baktıklarında havada uçuşan bir şeyler görmüşler. Zihinlerinin kendileriyle dalga geçtiğini sanmışlar.

Ertesi gün hava aydınlanmış. Köylüler işleriyle uğraşırken birbirlerine, “Dün havada uçuşanları gördün mü?” diye sormaya başlamışlar. Herkes “Evet, gördüm.” diyormuş. Kulaktan kulağa, havada uçuşanların bir insan olduğu, üstelik süpürgeyle uçtukları konuşulmaya başlanmış. İşte hikâyeye burada başlıyormuş.

Ertesi gün yine hava aynıymış; birden gökyüzü kararmış, şimşekler çakmış, gök gürlemeye başlamış. O sırada köye bir misafir gelmiş. Köy kahvesine oturup kahveciden bir çay istemiş. Köylüler kendi aralarında, “Acaba yine havada uçan varlıklar olacak mı?” diye konuşuyor, bir yandan da camdan dışarı bakıyorlarmış. Fısıltılar arasında “Cadılar... cadılar...” sözleri dolaşıyormuş.

Kahveci, misafire dönüp:

— Yılın belirli bir zamanında, hava günlük güneşlikken birden kararır, şimşekler çakar, gök gürler. Havada uçan varlıklar görülür. Bu üç gün sürer. demiş. Birden aynı şeyler olmaya başlamış...

Misafir, gözle görünmeyen varlıkların aslında havada uçan cadıların savaşı olduğunu anlamış. Hem de öyle bir savaş ki, birbirlerini büyülü kelimelerle farklı canlılara dönüştürürken, sandalyeler masalar ve birçok eşya havada uçuşuyormuş.

Cadıların biri, misafiri fark etmiş; gönül gözünün açık olduğunu ve onları izlediğini anlamış ve misafir kahveden çıkmış. Köylülere bir şey olmasın diye elindeki sopayı üç kez yere vurmuş. Cadı birden misafirin yanına gelmiş ve ondan orayı terk etmesini istemiş. Eğer gitmezse kötü cadıların zarar vereceğini söylemiş. Misafir kabul etmemiş. Cadı yeniden uyarmış,

— Gitmen gerekiyor, diye. Misafir yine gitmeyeceğini söylemiş. Misafir, sopayı tekrar üç kez yere vurmuş ve ardından ortadan kaybolmuş cadı.

Sonra misafirin önüne sandalyeler, masalar ve farklı farklı eşyalar düşmeye başlıyor. Cadıların savaşı yere iniyor ve misafir yere üç sefer daha vuruyor.

— Allah'ın adıyla sesleniyorum sizlere! Burada ve başka yerde yaşayan insanları rahatsız etmeyeceksiniz! diyor ve sopayı yere vurduğu an, Buraları terk edeceksiniz! diye ekliyor. Yere üç sefer vuruyor ama kötü cadıların gitmeye niyeti yok.

Birden yanında, ayakları içe dönük, kulakları sivri, küçük boylu cinler beliriyor ve yine cadılara,

— Yere üç sefer vuracağım ve sizler gideceksiniz! diyor; ama yine gitmiyorlar.

Yerle gök arasında, farklı farklı ışıkların oluşturduğu bir savaş başlıyor. Bütün köylüler kaçışmaya, camlardan uzaklaşmaya, perdelerini kapatıp korunaklı yerlere geçmeye başlıyorlar. Artık havadan ışıklarla birlikte çeşit çeşit eşyalar da düşmeye başlıyor.

Misafir kararlıdır; cadıları yok etmek için, cinlerle birlikte cadıları uzaklaştırmak için elinden gelenin fazlasını yapmaya başlar. Kötü cadılar savaşı bırakıp misafir ve cinlerle savaşmaya başlamıştır fakat misafirin gücünü küçümsemişlerdir. Cadılar, ellerindeki farklı farklı sopalarla ışık saçarak sihir yapmaya ve misafir ile cinlerden oluşan kalabalığa saldırmaya başlar. Misafir Kur'an'da geçen ayetleri okumaya başlamıştır; o esnada cinler misafiri koruyordur. Ayetler okundukça cadıların sihir güçleri azalmaya başlar. Yağmur şiddetini artırmış, şiddetli rüzgâr esmeye başlamıştır.

Cinler son hamleyi yapar. Bütün cinler el ele tutuşup tam bir ışık tufanı oluşturur ve cadılar birden yok olur. Misafir o esnada ayetler okumaya devam eder ve hava normale dönmeye başlar. Misafir bağırarak,

— Allah'ın adıyla! Bir daha burada ve bir insanı rahatsız edecek hiçbir yerde olmayacaksınız! der ve dizlerinin üzerine düşer. Cinler misafire yardım eder, onunla bir şeyler konuşur. Misafir sopasını yere vurarak,

— Şimdi gidin! der ve cinler de gider.

Köylüler tek tek dışarı çıkmaya başlar ve misafirin yanına gidip kollarından tutarak kahvenin oraya getirirler. Bir başka köylü sandalyeyi içeriden getirip misafiri oturturlar. Bütün köylü yavaş yavaş misafirin etrafını sarar ve köylülerin en yaşlısı misafire yönelerek sorar:

— Ey misafir, nereden gelir, nereye gidersin? Kimsindir sen?

Misafir,

— Ben bir yolcuym; nereye gittiğim belli değildir. Ben köyünüze gelen Rabbinizin kulu, fakir fukara bir ümmetim. der.

Yaşlı adam sorar:

— Burada neler oldu?

Misafir,

— Biraz daha geç kalsaydım burada bir köy kalmayacaktı. Hepiniz cadıların kölesi olacaktınız. Çocuklarınız olmayacaktı, kadınlarınız ölecekti. der.

Yaşlı dua etmeye başlar. Köylüler misafire hediyeler getirmeye başlar ama misafir kabul etmez, yola çıkması gerektiğini söyler ve yola düşer.

Gezgin, dağları ve tepeleri aşarak uzun bir yürüyüşün ardından sık, karanlık bir ormanın kıyısına ulaşır. Tam ormana girmek üzereyken, karşısına güzelliğiyle dikkat çeken genç bir kız çıkar. Kız telaşla onu durdurur:

— Ormanda tuhaf şeyler oluyor. İçeri giren bir daha geri dönmüyor. Lütfen girmeyin.

Gezgin durur, kızla konuşmaya başlar. Kız birçok kişinin kaybolduğunu, ormanın âdeta insanları yuttuğunu, geceleri tuhaf ve ürkütücü sesler duyulduğunu söyler. Genç kızın orman hakkında bu kadar çok şey bilmesi gezgini şüphelendirir. Bu yüzden sorar:

— Bu kadar bilgiyi nereden biliyorsun?

Genç kız kısa bir cevap verir:

— Duyduklarımdan... Anlatılanlardan.

Sonra da konuyu kapatır.

Gezgin ise kararsız kalır, fakat sonunda oturduğu yerden kalkar ve ormana doğru yürümeye başlar. Genç kız arkasından bağıır:

— Gitmeyin! Ben sizi uyarmıştım!

Fakat gezgin duymamazlıktan gelir ve yoluna devam eder.

Ormanın içine daldıkça birileri tarafından takip edildiğini hisseder. Bir kayanın arkasına gizlenip kendisini izleyen kim olduğunu görmek ister. Derken şaşkınlıkla konuştuğu o genç kıızı görür—ama yalnız değildir. Bir gezi kuşuyla konuşmaktadır. Kuş, gezginin saklandığını söyleyince kız bir anda göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolur.

Gezgin daha ne olduğunu anlamaya çalışırken birden ormandaki tüm hayvanlar sessizce etrafını sarar. Tam o anda genç kız tekrar belirir. Bu kez arkasında büyük ve parıldayan kanatlar vardır.

Gezgin, kımıldamaya cesaret edemez ve fısıltıyla sorar:

— Burada neler oluyor? Sen kimsin?

Genç kız, yani artık görünüşüyle genç bir kız olmadığı anlaşılan varlık, sert bir sesle konuşur:

— Ben sana ormana girme demiştim. Ben bu ormanın perisiyim. Sizin burada olmanız beni ve arkadaşlarımı rahatsız ediyor. İnsanların yaptıklarından bıktık. Ağaçlarımızı yok ediyor, hayvanlarımızı avlıyorlar. Artık buna izin vermeyeceğiz. Buradan çıkarsanız herkese bizi anlatırsınız ve insanlar ormanı tamamen yakar. Bu yüzden... artık bizim kölemizsiniz.

Gezgin itiraz eder:

— Bu doğru değil! İnsanların hepsi kötü değil. Beni ve diğerlerini serbest bırakmanız, korku salmaktan vazgeçmeniz gerek. İnsanlara bunu yapamazsınız.

Peri öfkeyle bağırır:

— Kim yapmayacak? Avladığınız hayvanları kim geri getirecek? Yaktığınız ağaçları kim büyütecek?

Sonra hayvanlara işaret eder:

— Onu götürün.

Hayvanların arasında yürümeye zorlanan gezgin çok yorulmuştur, ormanın daha derinlerine doğru ilerletilir. Bir noktada sınırı andıran tuhaf bir çizgi fark eder ve sorar:

— Bu sınır da neyin nesi?

Peri cevaplar:

— Burası cadının evi. Çılgınlıkları duyarsın. Biz periler ve o cadı anlaşmışızdır—birbirimizin işine karışmayız.

Gezgin pis bir koku almaya başlar. Orman giderek kararmakta, ağaçların gölgeleri iç içe geçerek yolu kapamaktadır. Saatlerdir yürütülüyor kafasının karışmasını istiyordur peri; başı dönme, zihni karışmaya başlar. Nihayet periye seslenir:

— Yoruldum... Daha fazla gidemem.

Tam o anda yan taraftaki ağaçların arasından kocaman bir ayı çıkar. Peri ona bakıp tek kelime söyler:

— Bin. Seni o götürecek.

Misafir, ayının üstüne biner ve yola devam etmeye başlarlar. Güzel peri tedirgindir; aslında “Neden bu adam bizlerden korkmadı?” diye düşünmeye başlamıştır. Misafire dönerek:

— Sen kimsin? diye sorar.

Misafir:

— Ben Allah’ın kulu, fakir fukara bir ümmetim. der.

Peri şaşkın bir hâlde tekrar sorar:

— Herkes bizden korkarken siz neden korkmadınız?

Misafir:

— Ben Allah’tan başka kimseden korkmam, diye cevap verir.

O esnada güzel Peri'nin evine gelirler. Kocaman bir ağaç... Yaprakları sanki altındanmış gibi parıl parıl parlıyordu. Gövdesi o kadar kalındır ki misafir böyle bir ağacı ilk defa gördüğü için şaşkınlığını gizleyemez.

Peri gülümseyerek:

— Şaşırdın değil mi? der.

Misafir:

— Allah'ım, bu ne güzellik! Sana şükürler olsun, diye hayranlığını dile getirir.

Peri yine gülümser:

— Sen benim kölemsin. Her dediğimi yapacaksın, der.

Birdenbire ağacın üzerinde bir kapı belirir. Peri içeri girmesini söyler. Misafir önde, peri arkada ağacın içine girerler.

İçerisi koskocaman bir kütüphane gibidir; duvarlar kitaplarla doludur. Öyle sistemli bir yerleştirme vardır ki... İçeride insanlar kitapları temizleyip düzenlemektedir. Ama hiçbiri konuşmamaktadır.

Peri:

— Sen de bunlar gibi olacaksın. der ve Latince kelimeler söylemeye başlar.

Fakat misafir değişmez; aynı hâlde kalır. Şaşkınlıkla etrafa bakmaya devam eder. Peri tekrar kelimeler söyler ama yine bir şey olmaz. Bunun üzerine perinin sabrı taşar:

— Sen kimsin? Söylemediğin bir şey var. Söylediğim sözlerle senin de bu insanlar gibi olman lazımdı ama olmadı! der.

Misafir gülümser:

— Ben sana söyledim. Allah'ın kulu, fakir fukara bir ümmetim, der.

Peri şaşkınlaşır:

— Sende bir şeyler var... der.

Misafir ise sakince sorar:

— Peki sen nasıl birisin ki bu insanları bu hâle getirdin? Hiç düşünmedin mi? Bu insanların merak eden, onları bekleyen aileleri olduğunu?

Peri bir an durur:

— Düşündüm. Ama eğer onları almasaydım, cadı alacak ve sonsuza kadar yok edecekti. Ben sadece bilinçlerini kapattım, der.

Misafir sert bir sesle:

— Sana emrediyorum, bu insanları bırak! der.

Birden zemin titrer, odanın şekli değişir. Peri farklı bir yaratığa dönüşür, havalanır ve bağırır:

— Sen bana nasıl emredersin? Şimdi göreceksin!

Ama perinin bilmediği bir şey vardır: Büyü misafire işlemez.

Peri içerideki insanlara:

— Yakalayın onu! diye bağırır.

İnsanlar misafire doğru ilerlerken misafir ayetler okumaya başlar. İnsanlar tek tek yere düşer; sanki kriz geçiriyor gibi titrerler. Peri iyice korkar, kanatlarıyla misafire vurur ve onu yere düşürür.

Misafir yerdeyken yüksek sesle:

— Orada kal! Hiç kımıldama! Allah'ın adıyla sesleniyorum! der.

Peri havada asılı kalmışçasına kımıldayamaz.

Misafir insanlara dönerek ayet okumaya devam eder. Ne kadar zaman geçtiğini kimse fark etmez. Bir süre sonra insanlar normale dönmeye başlar. Şaşkın şaşkın birbirlerine bakarlar.

İçlerinden biri:

— Biz neredeyiz? Bize ne oldu? diye sorar.

İçeride o kadar çok insan vardır ki... Farklı kapılardan çıkıp misafirin yanına gelirler. Misafir onları sakinleştirir:

— Sakin olun. Bu peri sizi köle almıştı. Ben de sizi bu kölelikten kurtardım. Artık serbestsiniz, der ve yukarıda asılı kalan periyi gösterir.

Ama insanlar nasıl gideceklerini bilmez. Misafir yere vurarak cinini çağırır:

— Bu insanlara yardım et. Evlerine dönmelerini sağla. der.

Cin önde, insanlar arkada yürümeye başlarlar. Fakat dışarıda o kadar çok hayvan vardır ki insanlar korkar. Tam o sırada bir karga belirir ve hayvanlara bağırır:

— Yol açın! Yoksa sonunuz peri gibi olur!

Hayvanlar korkup geri çekilir.

Cin önde, insanlar arkada ormanın içinden geçerler. Ormanın çıkışında cin onları bırakır ve misafirin yanına geri dönmek için yola koyulur. Ancak o anda cadı, cini yakalar...

Cin, ne yapacağını bilemez bir hâldedir. Misafir cine bir şeyler olduğunu anlar. Misafir, Peri'nin evini incelemeye başlar. Peri havada asılı duruyor, ama gözleriyle misafiri dikkatle izliyordu. Evde o kadar çok kitap vardı ki, misafir hangi kitabın ona bilgi vereceğini bilemiyordu.

O sırada bir farenin kendisine baktığını gördü. Fareye,

— Hangi kitap bana bilgi verebilir? diye sordu.

Peri şaşkındı; misafirin hayvanlarla konuştuğunu görünce içinden, “Acaba o da bir peri mi? Ama perilerin kanatları olur... Kanatsız peri var mı?” diye geçirdi.

Fare, Peri'nin en çok okuduğu kitabı gösterdi. Misafir teşekkür etti. Kitabı açınca resimli ve Latince yazılı olduğunu gördü. İncelemeye koyulmuştu ki, o anda cinin feryadını duydu ve yeniden Peri'ye döndü.

Cadının nasıl bir cadı olduğunu sordu. Peri'ye,

— Seni serbest bırakacağım ama sen de bana yardım edeceksin, dedi. Gözleriyle onay verdi. Misafir periyi serbest bıraktı fakat ona pek güvenmedi ve cadı hakkında bilgi almaya çalıştı.

Peri, cadının çok tehlikeli olduğunu, her şeyden haberi bulunduğunu ve zaman zaman evinden çığlık sesleri geldiğini söyledi. Misafir dikkatlice kitabı incelemeye devam ediyordu; yanlış bir hamle yapmak istemiyordu.

O sırada Peri'nin evindeki ağaç köklerinin hareket ettiğini fark etti. Peri'ye,

— Bunu yapma! Yoksa seni ebediyete gönderirim, dedi. Peri durmadı; sihirle misafiri yakalayacağını sandı ama başarısız oldu.

Peri,

— Sen hayvanlarla nasıl konuşuyorsun? Bu yeteneği nereden kazandın? diye sordu. Misafir,

— Şu an daha büyük bir sorunumuz var o da cadı: Cadı, yerüstü cadılarından ve çok tehlikelidir, dedi.

Tam o anda Peri'nin kapısından bir ses geldi. Bir kuş, misafire mesaj getirmişti. Kuş, cadının cine işkence yaptığını ve yardım istediğini söyledi. Misafir telaşa kapıldı; yanlış bir şey yapmak istemiyordu. Kitaba yönelerek,

“Allah’ın adıyla sesleniyorum: Cadıyı nasıl yenebilirim? Bana göster.”

dedi.

Kitabın sayfaları hızla açılmaya başladı ve durdu. Misafir Peri’ye döndü:

— Şimdi ne yapmam lazım?

Peri önce sustu, bir şey söylemedi. Misafir,

— Kanatlarının yok olmasını istemiyorsan, hemen söyle, de-yince Peri korktu. Kitaptaki yazıyı okudu:

“Cadının sopasıyla cadıyı durdurabilir, hatta yok edebilirsin. Fakat bu çok zordur; çünkü cadı sopasını hiç elinden bırakmaz.”

Misafirin aklına konuştuğu fare geldi ve fareyi çağırdı. Fare-nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Peri hem şaşkınlıkla hem kor-kuyla izliyordu. Fare gitti ve çok kalabalık bir fare topluluğuyla geri döndü.

Misafir Peri’ye dönerek,

— Fareleri cadının evine gönder, dedi. Peri bunun nedeni-ni sordu. Misafir dediğini biran önce yapmasını sonrasının kötü olacağını söyledi.

Peri mecbur misafirin dediğini yapmak zorunda kaldı.

— Dediğimi hemen yap. Yoksa sonu kötü olur.

Peri mecburen fareleri cadının evine gönderdi. Cadı, çok ka-labalık fareleri görünce elindeki sopayla büyüler yapmaya baş-ladı. Tam o sırada eve kuşlar dolmuştu. Cadı şaşırıldı. Bir kuşun kanadına yanlışlıkla sopasıyla vurunca sopa yere düştü.

Fareler hemen sopayı kapıp kaçırıldı. Misafir her şeyi görüyor-du. Peri’ye dönerek:

— Bütün fareleri geri getir! Sopayla birlikte!

dedi.

Fareler kısa süre sonra sopayla birlikte geri döndüler.

Cadının çılgınlıkları o kadar güçlüdür ki bütün orman ve çevredeki köyler sesi duyar. Misafir, fareden sopayı almak için eğilirken peri hızla sopayı alır. Misafir, periden sopayı vermesini söyler ama perinin vermeye hiç niyeti yoktur. Misafire yönelir ve sihir yapmaya kalkar. Fakat misafirin içinde, koruma ayetleri bulunan bir muskası vardır; muska onu koruyordur.

Peri üst üste sihir yapar ama hiçbir sihir misafire işlemez. Peri iyice korkmaya başlar. Misafir,

— Allah'ın adıyla sana sesleniyorum. Elindeki sopayı bana ver ve olduğun yerde asılı kal! der. Peri sopayı verir ve havada, yerinden kıpırdamadan asılı kalır.

Cin mırıldanıyor zanneden cadı, bilmez ki o anda cin misafirle konuşmaktadır. Cin, cadıyı deliye döndürmüştür; cadı hiçbir şey yapamamakta, her yerde sopasını ve farelerini aramaktadır.

Misafir, geldiği ayıyı çağırır ve onu cadının evine götürmesini söyler. Zaten bütün hayvanlar Peri'nin evinin çevresini sarmıştır. Kapıdan çıkan misafire bakan hayvanlar şaşkındır. Ayı eğilir; misafir onun üstüne biner ve cadının evine doğru yol alırlar.

Cadının kapısını çalarlar. Cadı kapıyı açar. Misafirin elinde sopası vardır.

— Demek sen yaptın! der cadı.

Misafir gülümser ve cini görür ama cini görmezden gelir. Cadı sopasını ister ama misafir vermez; cadıya soracağı çok şey vardır ve sormaya başlar.

— Buradan gelen çılgınlıklar kimlerin?

Cadı,

— Tabii ki senin gibilerin! der.

— Şimdi neredeler? diye sorar misafir.

— Her yerdeler! der cadı.

Evde çeşitli eşyalar vardır. Cadı kahkahalar atar.

— Cin, insanları eşyalara çevirmiş! der. Misafir, içgüdüsel olarak sopayı sallar ve cadının yapmış olduğu bütün sihirlerin iptal olmasını söyler.

Ne gürültüler! Sanki yer yarılacak... öyle sesler gelir. Her yer sallanmaya başlar. Birden ev yok olur; masalar, sandalyeler, yerler... Daha neler neler yok olur. Toz bulutu yükselir. Ardından öksürük sesleri duyulur: İnsanlar geri gelmiştir.

Cadının çığlıklarını anlatmaya bile gerek yoktur. Misafir cadıya yönelir, sopayı sallar:

— Buradan yok olacaksın! Kimseye zarar vermeyeceksin!

Cadı yok olur.

Ama bir sorun vardır: Bu kadar kolay nasıl olmuştur?

Cin yanına gelir ve hemen gitmeleri gerektiğini söyler misafire. Misafir,

— Evlerinize gidin! diye insanlara seslenir.

Kendisi ise Peri'nin evine gitmek için yola koyulur. Hayvanların sesleri kesilmiştir. Cin,

— Git ve orada ne olduğuna bak, gel! der. Cin, Peri'nin evine saniyede gidebileceği için gider ve geri döner.

— Cadı, Peri'nin evinde! der.

Misafir zaten Peri'ye güvenmemiştir ve yola devam eder. Yol çok zorlu olmaya başlamıştır; büyük büyük, dik kayalar oluşmuştur. Adım attıkça kayalar çoğalır; ağaçlar daha da sıklaşır, yerde çamurlar birikir. Fakat cadı ve Peri'nin unuttuğu bir şey vardır: Cadının sopası misafirdedir ve misafire hiçbir büyü işlemez.

Misafir sopayı sallar ve “Peri'nin evine gitmek istiyorum!” der. Misafir, güzel Peri'nin evindedir. Peri ve cadı misafire bakakalmıştır. Meğer misafir periye rol yapmış! Perinin kitabını okumayı biliyordu.

Misafirin kitaba seslenir. “Cadı ve Peri'yi yok edeceğim sayfayı aç!” der. Kitabın sayfaları o kadar hızlı açılır ki... Peri gülererek,

— Sen okumayı bilmiyorsun ki! der.

Misafir,

— Sen okuyacaksın, der. O esnada misafir okumaya başlar. Peri ve cadının çığlıkları duyulur. Gökyüzüne doğru iki ışık yükselir...

Ve kurtulmuşlardır.

Orman, peri ve cadının büyüünden, sihrinden kurtulmuş ama misafirin işi henüz bitmemiştir. Peri'nin evinde çok önemli kitaplar ve cadıya ait bir sopa bulunuyordu. Misafir,

— Allah'ın adıyla sesleniyorum! Peri'nin evinde olan tüm canlılar dışarı çıkın! dedi. Bir süre sonra evin içinden çeşit çeşit canlılar çıkmaya başladı. Bu manzarayı gören cin, merakla misafire:

— Cadı ile Peri'nin yan yana geleceklerini nereden biliyordun? diye sordu.

Misafir gülümsedi.

— Bu da bende saklı kalsın. dedi.

Canlılar peri evinden çıktıktan sonra misafir, peri evini mühürledi. Artık ne farklı hayvanlar ne de insanlar içeri giremeyeceklerdir. Ancak misafir, Peri'nin kitabını ve cadının sopasını yanına aldı; çünkü cadı ve perinin de ileride yine başına iş açacaklarını biliyordu.

İnsanlar, orman ve hayvanlar cadı ile perinin sihrinden kurtulmuştu. Güneş, ormana bambaşka bir ışık bahşediyordu. Misafir ise yoluna devam etti; serüvenleri hâlâ bitmemişti.

Günlerce, haftalarca yürüdü. Dağ bayır demeden ilerledi. Fakat öyle bir yere geldi ki toprak çöl gibiydi. Ne ormanda ne yerlerde bir tek ot bile yoktu. Misafir, bu manzaradan etkilenmiş hâlde toprağı eline aldı. Toprak öylesine kurumuştı ki sanki yıllardır hiç yağmur yağmamış, bölge tamamen çöle dönmüştü.

Kıraç çöle dönmüş topraklardan yürümeye devam etti. Az gitti, uz gitti; dere tepe düz gitti. Derken çölün ortasında taş evlerden oluşan, şirin mi şirin bir köy gördü. Köye doğru yürüdü. Fakat köy, derin bir sessizliğe bürünmüş gibiydi. Kimse kimseyle konuşmuyor, çocuklar dışarıda oynamıyor, kahvehanede oturan tek bir kişi bile görünmüyordu. Oysa köyün çevresi yemyeşildi: çeşit çeşit ağaçlar, akan dereler... Kurak çölün içinden çıkmış bu yeşil vadi âdeta bir sır gibiydi.

Misafir, köy meydanına geçti ve çimlerin üzerine oturdu. Köylüler, selam bile vermeden yanından geçip gidiyordu. Misafir bir karar vermesi gerektiğini düşündü. Birinin kapısını çalmalıydı, ama kimin?

Yerinden kalktı, köyü dolaşmaya başladı. En görkemli eve gitmeye karar verdi. Uzun arayışın ardından büyük bir evin kapısını çalıp bekledi. Kapıyı yaşlı bir kadın açtı ve konuşmaması için işaret etti. Misafir, eve girmek istediğini işaretle anlatınca yaşlı kadın onu içeri aldı. Evde yaşlı kadının oğlu, gelini ve iki torunu vardı. Hepsi sessizdi.

Misafir fısıltıyla, cine

— Burada neler oluyor? diye sordu. Cin kulağına eğilip, evde genç bir kız olduğunu, kızın yatağa bağlandığını söyledi. İnsanların davranışları tuhaftı.

Tam o anda misafir konuşmaya yeltendi; fakat kızın çılgılığı tüm evi doldurdu. Evdekiler panikle misafirin ağzını kapadı. Misafir içinden ayetler okumaya başladı. Yatak sarsılıyor, kız çılgılık çılgılığa bağırıyordu. Aile ne yapacağını bilemeden oradan oraya koşturuyordu.

Misafir durumu anlamıştı. Genç kız, bir cinin—hem de cinlerin en kötüsünün—himayesi altına girmişti. Misafir, aileye döndü:

— Derdinizi veren Allah dermanını da verir. Kıza ne oldu? Neden bu hâlde? Anlatın. dedi.

Genç kızın annesi titreyen sesiyle anlatmaya başladı:

— Kızım... O kadar güzeldi ki... Güzelliği köyleri, şehirleri aştı. O kadar çok delikanlı geldi ki kızımı istemeye... Ama kızım hiçbirini beğenmedi. Saçları öyle güzeldi ki güneşte yıldız yıldız parlıyordu...

O güzelim kızın saçları dökülmeye başlamıştı. Evden dışarı çıkmak ister olmuş, artık evde duramaz hâle gelmişti. Geceleri uyumuyor, bir şeylerin ona saldırdığını, ellerinden zorla kurtulduğunu söylüyordu.

— İlk zamanlar “Kötü rüya görüyorsun.” diyerek kızımı teselli ettim. Önce saçlarını kestik, sonra evin kapılarını kilitlemeye başladık.

Köylü, geceleri yükselen feryatları duydukça üzülüyordu. Zamanla köyün üstüne bir sessizlik çöktü bizlerle birlikte. Biz de türlü türlü hocalar getirdik, üzerine okuttuk ama yine aynı şeyler yaşandı.

Misafir, kuşağından küçük bir Kur’ân-ı Kerim çıkartır. “Ya Allah, ya Bismillah. Derdi veren Allah’ım, şifasını da ver.” diyerek okumaya başladı. Kızın annesinden kâğıt ve kalem istedi; bir taraftan yazıyor, bir taraftan okuyordu. Kız sakinleşmişti.

Anne gözyaşları içinde,

— Cıvıl cıvıl, şen şakrak bir kızdı benim yavrum, derken o da dua etmeye başladı. Misafirin okuması, yazması o kadar uzun sürdü ki, bir süre sonra kendi kendine konuşmaya başladı. Evdekiler şaşırılmıştı, fakat misafir aslında cinlerle konuşuyordu. Cin, kızın neden böyle olduğunu anlatıyordu.

Misafir, “Ya Allah, ya Bismillah.” diyerek ayağa kalktı. Kızın annesinden bir parça kumaş, iğne ve iplik istedi. Yazdığı ayetleri muska hâline getirip kumaşa dikti. Sonra kızın yanına, odaya gitti. Kız sakinleşmişti. Güzel kızın başını okşadı. “Rabbim şifanı versin.” dedi ve muskayı boynuna astı.

Kız yataktan doğrulmaya çalıştı; bağlı olduğu için kalkamıyordu. Misafir, el ve ayak bağlarını çözdü. Kız ayağa kalktı. Aile diz çöküp ellerini kaldırdı:

— Allah’ım, Sana şükürler olsun! Kızımızı kurtardın! diye dua ettiler.

Kız sanki hiçbir şey olmamış gibi eski hâline dönmüştü: güzel, neşeli, şen şakrak... Kapıya yönelince ailesi korktu,

— Yine kaçacak! diye. Misafir,

— Dokunmayın, o artık iyi. dedi.

Aile misafire döndü:

— Allah senden razı olsun. Ne muradın varsa versin, seni dar-
da koymasın. Ama söyle... Kızıma ne olmuştu?

Misafir derin bir nefes aldı:

— Kızıma büyü yapmışlar. Kıyafeti çalınmış, yedi parçaya
bölünmüş. Her parçada ayrı bir büyü varmış. Kiskanana biri ta-
rafından yapılmış. Kızımızın inancı güçlü olmasaydı onu kimse
kurtaramazdı. Saçı dökülsün, gözü dışarıda olsun, evden ayrıl-
sın... diye yapılmış kötülükler...

Misafiri o köye getiren şeyse...

— Beni buraya getiren şey, bir karıncaydı. Kızın çektiğini du-
yup kendi kendine mırıldanıyordu. Ben de sordum: ‘Bu kız kim,
nerede oturuyor?’ diye. Karınca hepsini anlattı.

O sırada kız evine dönmüş, yine güler yüzlü hâline kavuş-
muştu. Aile de köy de çok sevinmişti. Köylüler önce kızın delir-
diğini, evden kaçtığını düşünmüştü ama kızın sohbetini duyunca
onlar da eve gelip misafiri gördüler. Sessiz köyde sesler yüksel-
meye başladı. Misafire “Şifacı” adını taktılar.

Kız artık cinin elinden kurtulmuştu. Fakat Şifacı ve cin de
yorgundu. Günlerce yürümüştü.

— Bana dinlenecek bir yer gösterin, dedi Şifacı.

Aile bir oda hazırladı. Ziyafetler verdiler; çeşit çeşit yemekler
yaptılar. Ama Şifacı sadece hurma yedi ve yattı. Çünkü işi he-
nüz bitmemişti. Kıza büyü yapan cadıyı bulması gerekiyordu; bir
daha kimseye zarar vermesin diye. Fakat cadıyı bulmak zordu,
ona bu büyüleri yaptıran kişi ise çok daha kötüydü.

Şifacı, nerden başlayacağını bilmeyerek köylülerin verdiği isimleri bir taraftan dilenirken bir taraftan da bunları düşündü. Gün geceye, gece gündüze döndü. Şifacı'nın artık gitme vakti gelmişti. Odanın kapısını açıp dışarı çıktı.

O sırada bir erkek çocuğu koşarak ona doğru geldi. Şifacı gülümsedi ve çocuğu kucağına aldı.

Oysa çocuk, Şifacı'ya bir şeyler söylemesi için bir büyüünün etkisi altındadır. Şifacı, şaşkın bir şekilde kucağındaki çocuğun fısıldadığı kelimeleri dinlemektedir. Çocuk sözlerini bitirince Şifacı'nın elinde bayılır. Ev sakinleri, sabahın köründen beri bu çocuğun Şifacı'yı beklediğini ve hiç konuşmadığını söyler. Çocuğun rahatsızlanmasından korkan ev sahipleri, Şifacı'yı sakin görünce şaşırılmışlardır.

Şifacı çocuğu sedire yatırır ve

— Görevin tamamlandı, şimdi kendine gel, der, ardından çocuğun yanağını okşar. Çocuk yavaşça kendine gelir.

— Ben neredeyim? diye sorar ve aniden ayağa kalkıp koşarak evden çıkar. Herkes sakin bir şekilde olup biteni izlerken kendi aralarında gülmeye başlarlar. Şifacı ise çocuğun söylediği sözleri kimseye söylemez.

Bir süre sonra ev sakinlerine dönüp,

— Burada birkaç gün daha kalabilir miyim? diye sorar.

Ev sahipleri,

— Başımızın üzerinde yeriniz var. Ne kadar isterseniz, hatta isterseniz hep bizimle kalın, der. Misafir ise

— Allah razı olsun, diyerek gülümser. Belki de o mesaj gerçekten çok önemlidir.

Şifacı, sakin bir şekilde otururken ansızın ayağa kalkar:

— Burada bir mağara var mı? diye sorar.

Ev sakinleri,

— Evet, var diye cevap verir.

— Nerededir? diye sorunca,

— İsterseniz sizi götürelim, derler. Fakat şifacı,

— Tarif edin, ben kendim giderim, diyerek kapıdan çıkar. Ev sahipleri onun arkasından büyük bir dağı işaret eder. Mağara, dağın tam ortasında, kayalıkları keskin ve dik bir yerdedir.

— Eğer çıkacaksanız büyük bir urgan, sopa ve yanınıza yiyecek bir şeyler almanız lazım, derler.

Şifacı,

— Bunları benim için hazırlar mısınız? diye rica eder. Ev sahipleri hemen hazırlığa girer. Malzemeleri hazırladıktan sonra Şifacı'yı köyün dışına kadar götürür, orada bırakıp geri dönerler. Şifacı onların gelmesini istememiştir.

Şifacı yoluna devam eder. Yol çok uzun ve yorucudur; ama onu buraya yönlendiren şey nedir? Küçük çocuğun kulağına fısıldadıklarıdır. Düşünmeden edemez. Birden kalkıp dağı sormasına sebep olan o sözler... Sanırım Şifacı'nın dağdaki mağaraya gitmesiyle her şey anlaşılacaktır.

Şifacı, dağın eteklerine yaklaşınca yorulup yere oturur. Ne ile karşılaşacağını bilmeden düşüncelere dalar ve uykuya kalır. Bir ses kulağına çarpar:

“Ben seni bekliyorum, sen burada uyuyorsun...”

Bu sesle irkilip uyanır. Artık tırmanma vakti gelmiştir. Hazırlıklarını yapar, sopasını, urganını çıkarır. Keskin ve kaygan kayalara nasıl tırmanacağını bilmez ama yol ne kadar zorsa cadının onu çağırdığı da o kadar açıktır. Cadı, tırmanışı zorlaştırmak için

kayaları daha da keskinleştirir, daha da kaygan hâle getirir. Ama Şifacı adımlar atarken ayetler okuyarak yoluna devam eder; böylece zorlukları görmeden tırmanır ve mağaranın girişine ulaşır.

Fakat bir sorun vardır: İçeri girememektedir. Giriş görünmez bir engelle kapalıdır. Şifacı, “Rabbimin adıyla,” diyerek ayetler okur ve kapının açılmasını ister. Kapı gibi gözükken boşluk birden açılır; sanki görünmez bir perde kalkmış gibidir.

İçeriye bakan Şifacı ilk bakışta hiçbir şey olmadığını görür; burası sıradan bir mağara gibidir. Çantasını içeri bırakır, kendi de kayalara yaslanır ve yeniden uykuya dalar.

Birden kayalar, değişmeye başlar; hepsi mermere dönüşür. Zemin ince bir su tabakasıyla kaplanır. Şifacı gözlerini açtığı anda suyun üzerinde yürüyen bir şeyler olduğunu fark eder. Attığı her adımda suyun üzerinde ayak izleri belirir ve zaman ilerledikçe bu ayak izleri çoğalmaya başlar...

Şifacı bir anda ürperdi. “Siz kimsiniz?” diye seslendi, fakat cevap gelmedi. Bir kez daha bağırdı: “Sizler kimsiniz? Neden görünmüyorsunuz?” O an etrafında hafif kıpırtılar duyuldu ama yine bir ses yükselmedi. Kıpırtılar giderek hızlandı; belli ki bir şeyler olacaktı.

Misafir, hemen yanındaki Kur’an-ı Kerim’i açtı, Rabbi’nin izniyle dua okumaya başladı. Dualar yükseldikçe ortalıkta dolaşan görünmez varlıklar yavaş yavaş belirmeye başladı. Karşılığında duran şeylerin görünmez yüceler olduğu anlaşıldı.

Misafir,

— Size ne oldu? Neden bu hâldesiniz? Konuşun artık, dedi.

İçlerinden en büyük olanı öne çıkıttı:

— Sen... bizi görüyor musun?

Misafir,

— Evet, diye yanıtladı.

Bunun üzerine yaşadıklarını anlatmaya başladılar:

— Biz bu dağda yaşayan bir cüceler kabilesiydik. Ta ki kazı çalışması yaparken tuhaf taşlardan yapılmış, altın bir kolye ve bileklik bulana kadar... Kolyeyi kabile büyüklerinden birinin kızı taktı ve o anda değişime uğradı. Ardından kızın sevgilisinin bileğinde bir bileklik belirdi. Kızın sevgilisi de o bilekliği taktı. İşte o andan beri neler olduğunu anlayamadık. Bizi görünmez birer hırsıza dönüştürdüler. Onların emriyle istedikleri kişileri soyuyoruz. Emirlere karşı gelirsek bize ve çocuklarımıza işken-
ce ediyorlar.

Misafir,

— Peki şimdi neredeler? diye sordu.

— Onların nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama bizi sürekli iz-
liyorlar. Kaçmaya kalktığımızda adımlarımızı bile kontrol edip
bizi geri getiriyorlar.

Misafir başını salladı.

— Demek ki şu an burada... der demez cüceler panikle dört
bir yana kaçıştı. Mermerlerin arkasından garip sesler gelmeye
başladı. Misafir bir anda tek başına kaldı.

Ardından yüksekçe bir yere dönüp seslendi:

— Çıkın! İstedığınız gibi... Ben buradayım!

Karanlık içinden alaycı bir ses yükseldi:

— Demek daha tırmanmadan, uyurken seni cücelerle uyan-
dırdık... Merak ettiğin kolyeyi ve bilekliği de getirdik.

Cüceler kabilesi de aynı şeyi merak ediyordu. Kolyenin ve bilekliğin tesiri altındaki iki sevgili, aynaya baktıklarında kendilerini uzun boylu, güzel insanlar olarak görüyor; o yüzden büyü-
nün etkisine hızla kapılıyorlardı. Oysa başkalarının gözünde hâlâ iki cüceydiler.

Misafirin seslenişi yankılandı:

— Karşıma çıkın!

İki sevgili ortaya çıktığında misafir onlara dikkatle baktı.

— Cüce kabilesine bunca zararı nasıl verdiniz? dedi ve gözle-
ri kolye ile bilekliğe kaydı.

Sessizce dua okumaya başladı. Fakat büyü-
nün etkisi o kadar güçlüydü ki, yapabileceği tek şey büyü-
yü zayıflatmaktı. Kolyeyi ve bilekliği almadan hiçbir şey düzelmeyecekti.

Yere üç kez vurdu ve Cini çağırdı. Ona sessizce:

— Kolye ve bilekliği almalısın. Ama sakın çıplak elle dokun-
ma. Alırken ben ayet okuyacağım, dedi.

İşin çok hızlı yapılması gerekiyordu; yoksa kabile için geri
dönüşü olmayan zararlar doğacaktı.

Misafir, iki sevgiliyi oyalamaya başladı. İçinden ayetleri oku-
yor, bir yandan da sorular soruyordu:

— Nasıl buldunuz? Nereden çıkardınız? Ne zamandır sizde?

Cin misafirin oyalayışından yararlanarak kolyeyi sessizce
aldı. Fakat bileklik sorun çıkarıyordu. Misafir konuşmaya devam
etti:

— Evli misiniz? Ne zamandır berabersiniz?

Tam o anda misafir güçlü bir sesle:

— Ya Allah! dedi.